

Dezen hebben, hier met wat meer daar met wat minder moeite, alle sterke of hinderlijke posten in Grieksch-Thessalië veroverd en weer lagen, weinige dagen geleden, de beide legers tegenover elkander in de vlakte van Pharsalos, ook door de Turken genomen. Te Domokos zou het leger van den kroonprins standhouden, wat er ook gebeurde.

Inmiddels had het nieuwe kabinet Rallis — want de oorlog had aan Delianis, waarom eigenlijk? het ministerieele leven gekost — besloten den stap te doen, dien Europa sedert de laatste week wachtte: het riep de bemiddeling der mogendheden in. Deze waren onmiddellijk bereid; het volgde alles op een rijtje: eerst bemiddelen op Kreta, dan dit eiland blokkeeren, dan toezien op den oorlog, dan weer bemiddelen. Tegelijk werd ook door de Grieksche regeering het harde besluit genomen, veel moeilijker dan het inroepen van Europa's hulp, om Kreta te ontruimen. Dit was de *conditio sine qua non* voor het optreden der mogendheden, en haar vervulling was al voorbereid door het terugroepen van den dapperen kolonel Vassos met een deel van de troepen.

De mogendheden verzochten daarop de Porte dat zij de vijandelijkheden tegen Griekenland zou staken. De Porte, bij wie het nu wat lijden kon, liet de mogendheden een paar dagen op antwoord wachten en zette de vijandelijkheden intusschen voort. En zij heeft er waarlijk nog kans toe gezien den slag van Domokos te slaan en, zij het met groote verliezen, de Grieken te dwingen door den Foerka-pas alweder terug te trekken naar hun laatste verdedigingslinie, waarin ook, helaas, de Themopylae liggen.

Weer zijn toen de Turken voortgerukt door den pas en hebben eindelijk, met ongeveer geheel Thessalië in hun macht, de witte vlag geheschen. Van beide zijden zijn vervolgens officieren uitgezonden om de neutrale streek tusschen de beide legers af te bakenen.

De Grieken hebben intusschen zelf nog in het Noorwesten hun slag trachten te slaan. Het is hun mislukt. Wel hebben de Turken in Epirus niet bepaald gezegevierd, maar er staat toch geen Grieksch soldaat meer op Turkschen bodem. Van Grieksche zijde hevig beklag over de voortgezette vijandelijkheden aan de bemiddelende mogendheden; maar wat wil men? Het is de oorlog en zwaar drukt de hand van den overwinnaar altijd. Men moet eerlijk erkennen dat het Turksche leger in zijn optreden zeer meegevalen is. Geen bijzondere barbaarschheden, geen plundering of moordtooneelen, een goede verzorging ook van 'svijands gewonden en gevangenen. Het leger van den Sultan schijnt de eer waard met een christennatie te mogen vechten.

Voor de wapenstilstand gesloten werd, heeft de Porte haar vredesvoorwaarden ingediend. Het zijn de volgende:

1°. herstel van de grens, zooals die in 1832 is vastgesteld en gebleven tot het congres van Berlijn in 1878. Die grens liep langs het Othrys-gebergte, zoodat geheel Thessalië Turksch grondgebied was. Zij begon in het oosten bij de golf van Volo, volgde het genoemde gebergte, doorsneed den Pindus en liep uit in de golf van Arta, zuidelijk van die stad. Het zou dus een belangrijk